www.iqbalkalmati.blogspot.com

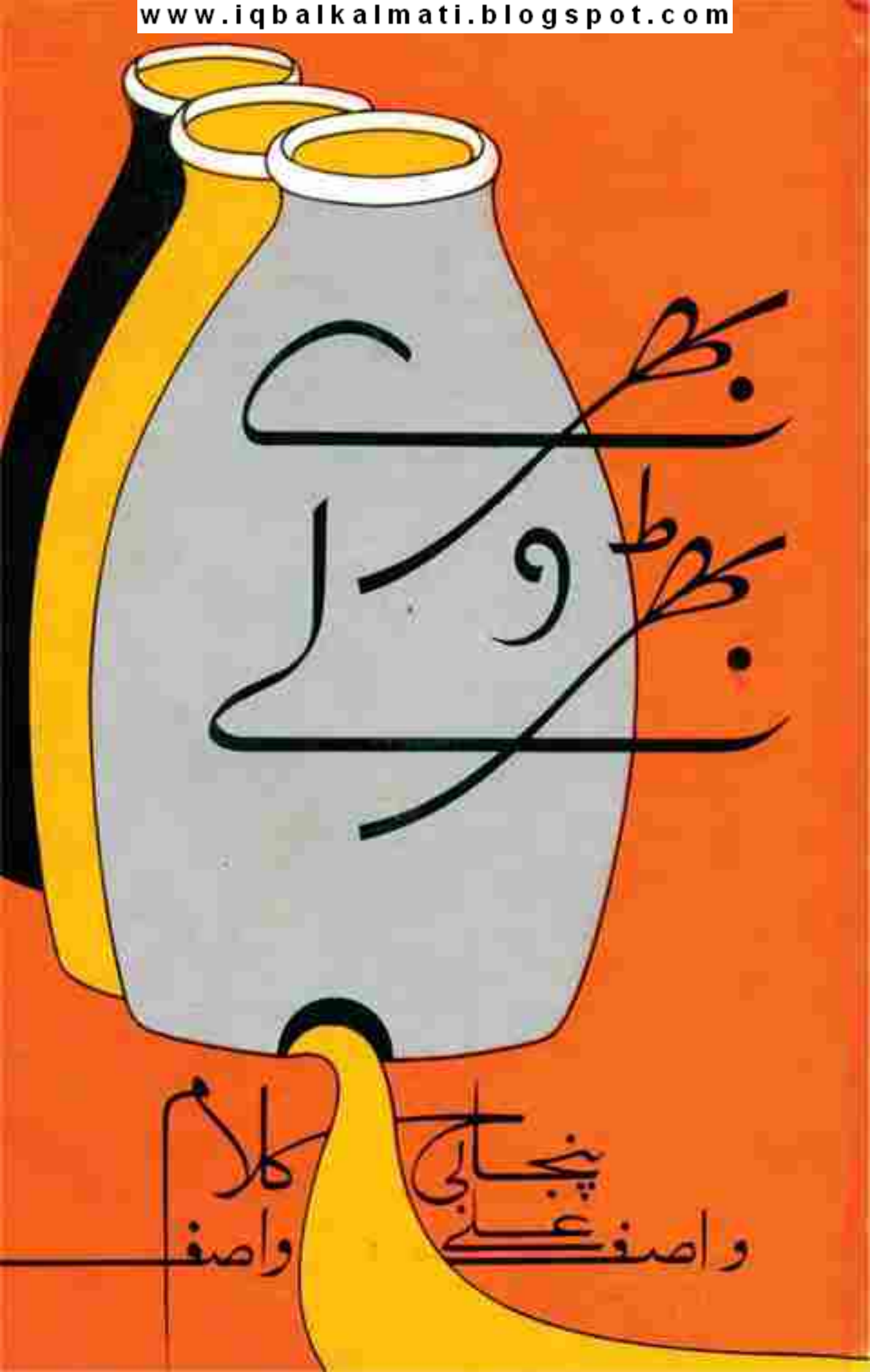

www.iqbalkalmati.blogspot.com

بَھرے بَھڑولے

پنجابی شاعری

ناشر:
کاشف پبلی کیشنز
۳۰۱۔ اے جوہر ٹاؤن لاہور، فون: ۵۳۰۴۳۸

ڈسٹری بیوٹرز: خزینۂ علم و ادب
الکریم مارکیٹ اُردو بازار لاہور ۵۱۲۱۱۹

www.iqbalkalmati.blogspot.com

جملہ حقوق محفوظ ہیں

نام کتاب ——— بھرے بھڑوے

اشاعتِ اوّل ——— نومبر ۱۹۹۴ء

اشاعتِ دوم ——— اگست ۱۹۹۵ء

تعداد ——— ۱۱۰۰

سرورق ——— محمد حنیف رامے

طابع ——— چاند کمپنی پرنٹرز
آؤٹ فال روڈ۔ لاہور
فون: ۷۲۲۶۷۵۵

قیمت ——— 120 روپے

ناشر:
کاشف پبلی کیشنز
۳۰۱۔ اے جوہر ٹاؤن لاہور، فون: ۵۳۰۴۳۸

www.iqbalkalmati.blogspot.com

عرضِ ناشر

"بھرے بھڑولے" محترم واصف علی واصف دے پنجابی کلام دا مجموعہ اے، جس دا اخیری مسودہ اوہناں نے آپی تیار کیتا سی۔

واصف صاحب دی پنجابی شاعری دا رنگ صوفیانہ اے۔ ایس رنگ وچ مسلماناں دی مجموعی صوفیانہ روایت دے نال نال اپنے علاقے پنجاب دے خاص تے وکھرے صوفیانہ جھلکارے وی ملدے نیں۔ ایہناں دوناں روایتاں نیں واصف صاحب ورگے صوفی دے اپنے روحانی تجربیاں نال مل کے اِک نویکلا پن پیدا کر دِتا اے، جنّوں پنجابی دی صوفیانہ شاعری وچ اَنمُل اضافہ قرار دِتا جا سکدا اے۔

ایہہ کلام دل والیاں نوں، ہمیش وجد دی حالت وچ رکھے گا۔

www.iqbalkalmati.blogspot.com

www.iqbalkalmati.blogspot.com

فہرست

نعتؐ	۱۱
نظمیں	
سی حرفی	۱۵
چادر	۲۶
وارث شاہؒ	۲۸
بُجھارت	۳۲
ورولے	۳۴
جوگی	۳۵
سوچ سمجھ کے چُکیں بھار	۳۶
"بُکّل دے وچ چور"	۴۰
چٹھی	۴۴
مُکّی گل	۴۵
وداع	۴۷
بھرے بھڑولے	۴۸

www.iqbalkalmati.blogspot.com

غزلیں

اساں بسم اللہ نوں پڑھ کے اَج کیتی شروع کتاب	۵۳
رُتّاں پھریاں، یار نہ ملیا، ڈھونڈے جنگل بیلے	۵۵
مَیں مَنیا نال یقین دے، مَیں ویکھیا اکھّاں نال	۵۶
جنہاں لئی اَسی دُنیا جھلّی اوہی سانوں بُھل گئے نیں	۵۷
پکیاں دیویں یار تریکاں	۵۸
اج نویاں رُتّاں آئیاں، جنہاں اگّاں اَن لگائیاں	۵۹
اوہی اپنا رونا روہے اوہی وَین کرے	۶۰
ہولے ہولے بدل گئی اے اپنی ہی تصویر	۶۱
وچ جنگلاں دے پئی ماراں	۶۲
سب بہاراں یاراں نال	۶۳
ایہہ ہمسائے ایہہ ماں جائے	۶۴
اینی جلدی نہ کر پیارے، تھوڑی دیر تے ٹھیر	۶۵
آپے نئیں بلدی بالی اے	۶۶
کورے ورق پلٹ دا جا	۶۷
اُڈدی نئیں اَسماناں اُتے اپنے آپ پتنگ	۶۸
میرے سر تے امبر ڈگیا، مَیں تارے چُن دی جاں	۶۹
کیہڑا کیہڑا رونا روئیے سارے روگ اوتّے نیں	۷۰
کیہہ کراں اکلاپے دا	۷۱
اکھّاں دے وچ وسّن والا سوہنا نظر نہ آوے	۷۲

www.iqbalkalmati.blogspot.com

آسے پاسے سارا ٹبّہ ۷۳

اک پردیسی یار بنایا ۷۴

سو سو واری جائیے وارے ۷۵

پرچھانویں دے جنگل وچ اپنے آپ نوں واجاں مار ۷۶

کورے کاغذ کیتے کالے ۷۸

سچّی دس بے دردی ڈھولا ہویا کیہہ قصور ۷۹

آون دُکھ تے دُور بلاواں، سُکھ آون تے سجّن لکھ ۸۰

اَج کل میرے چار چوفیرے، تیرے دردال لائے ڈیرے ۸۱

مَیں تتّی دے سڑ گئے بھاگ ۸۳

دستور نرالا اے دُنیا دا، اَج کیتیاں تے کل بیتیاں نیں ۸۵

اساں رہ رہ تے غم دے جھڑ ویکھے ۸۶

دھرتی نوں اَسمان بناوے، عشق دی ایہہ تاثیر ۸۷

اُچّی تھاں تے نیوں لگایا دل میرا پیا ڈردا ۸۹

پردیسی ٹر جانا، متھے وٹ نہ پا ۹۰

میرے دل وچ پے گیا شور ۹۱

اپنا خون پوا کے پنڈاں شہر وسائے ۹۲

آپے اپنی گلّی ساڑی، آپوں اگ لگائی ۹۳

جیہڑی بُوٹی دل وچ لائی اوہ بُوٹی اَج پھل گئی اے ۹۴

کریں نہ ایتھے رُوپ دا مان ۹۵

سسّی کُوکے، تتّے تھل ۹۶

www.iqbalkalmati.blogspot.com

کوئی دیویں کم دی مت بھرا ۹۷

تیری یاد دے سُنجے شہر وچ میری ذات گلی دا گھُم ۹۸

منگاں مُلک تے تخت نہ ربّ کولوں، تیرے بابجھ نئیں کوئی تھوڑ مینوں ۹۹

رات ہنیری، کلا ٹاپو، اُتوں ماہ سیالا ۱۰۰

آون جاون والا ساہ ۱۰۱

باہروں چٹے اندروں کالے ۱۰۲

راہ کھو جو اپنے اندر دا ۱۰۳

جو کیتی سو اگّے آنی ۱۰۴

میرے دل دے مورچے وچ لتھی، تیرے درد دی فوج کمال کیتا ۱۰۵

جدا کیتا کرم پیارے، سارے دُکھ وسارے ۱۰۶

کیہہ کھٹیا جس نیوں نئیں لایا ۱۰۷

آپے اپنی رَت نچوڑی آپے رو رو پیتی ۱۰۸

تُسی ہر ہر دے وچ وسدے او ۱۰۹

اساں پُورا زور لگایا اے ۱۱۰

گُنگے بولے ساڈے یار ۱۱۱

مینوں میرے حال تے چھوڑ ۱۱۲

سارے اِکو رنگ دے لوک ۱۱۳

ایہہ جیون اک گورکھ دھندا ۱۱۴

گلّاں وِچوں نکلی گل ۱۱۵

او جس دن دے پردھان بنے ۱۱۶

www.iqbalkalmati.blogspot.com

اُچیاں لمیاں ٹاہلیاں، گھنی جنہاں دی چھاں	۱۱۷
ساڈی کوٹھی دانے پا	۱۱۸
دل دے اندر خانہ کعبہ، اڈا ہویا گھر وچ حج	۱۱۹
ایہناں قبراں اُتے بیٹھ کے توں اپنی جند نہ رول	۱۲۰
آپے رووال آپے ہسّاں	۱۲۲
اوہنوں چڑھیا شوق شکار دا اور بہندا دل دی اوٹ	۱۲۳
یاری لائی آ، توڑ نبھا	۱۲۴
ایہہ بن سَن موتی انمول	۱۲۵
اساں سوچیا کی سی کی ہویا، مت مار گئی تدبیر اپنی	۱۲۶
توں اج کل دیاں گلاں کردا	۱۲۷

www.iqbalkalmati.blogspot.com

www.iqbalkalmati.blogspot.com

نعت ؐ

توں سلطان زمانے بھردا ئیں بَردے دا بردا
فِکر عذاباں دے وِچ بُھلیا رَستہ تیرے گھر دا
تیری نعت نوں غزل بنا ندا دل سی ڈاہڈا کردا
دسّن والی گل نئیں کوئی کاسہ نئیں پیا بھردا
ساڈی دھرتی نظر کرم دی ہے محتاج قدیمی
ساڈی فریاداں نوں مولا بخشو فیض اثر دا
جتھے نعت نبیؐ دی ہووے، اوتھے اوس دا جلوہ
چھوٹی وڈّی نعت نہ ہُندی، پیش کرو جو سر دا
کِنّے لکھ کروڑ سوالی دَر تیرے تے آون
واصفؔ وی وسنیک کہاوے تیرے نور نگر دا

www.iqbalkalmati.blogspot.com

www.iqbalkalmati.blogspot.com

نظمیں

www.iqbalkalmati.blogspot.com

www.iqbalkalmati.blogspot.com

سی حرفی

الف اللہ دی رمز انوکھی، عقلاں نال ناں مِل دا
عقلاں والا مرد وچارا نامحرم منزل دا
اللہ نیڑے ہوندا اے جد سجدہ ہووے دل دا
واصفؔ یار اللہ نوں لبھنا کم نئیں عاقل دا

ب بزار وکاندا یوسف آپے مالک گھر دا
ویکھن والے ویکھ نہ سکدے یوسف دل دلبر دا
یاد زلیخا مصر لیائی تے آیا ڈِگ دا مر دا
واصفؔ یار مَیں اُس دے صدقے جو بردے دا بردا

www.iqbalkalmati.blogspot.com

پ پردیسی کدتک رہنا آخر دیس سدھانا
ایہہ دُنیا دن چار دا میلہ اج آوے کل جانا
بابل دا گھر ریت دا کوٹھا تیرا دُور ٹھکانا
واصفؔ یار ہنیریوں نکلے جوں مٹی چُوں دانا

ت تارے روندے چن نہ ملیا تارے بازی ہارے
ملیا چن تے لُک لُک جاندے تارے شرماں مارے
یار دا جلوہ لبھدے لبھدے سوں گئے کئی وچارے
واصفؔ یار جگا کے مل دا او ڈوبے او تارے

ٹ ٹردیاں ٹردیاں عمر وہائی اجے وی یار نہ ملیا
دلبر مل داتاں کُجھ کھل دا دل دا پھل نہ کھلیا
شاہ رگ دے وچ یار دا ڈیرا، جگ بھولا کیوں بھلیا
واصفؔ یار دی زلف دا کُنڈل مرشد باہجھ نہ کھلیا

www.iqbalkalmati.blogspot.com

ث ثبوت نہ منگو میتھوں نظر کرم کد ہوئی
مَیں جاناں او دلبر جانے غیر نہ جانے کوئی
مَیں مسکین پُرانا خادم کس در مِلی نہ ڈھوئی
واصفؔ یار نے نظر جو کیتی واصفؔ واصفؔ ہوئی

ج جواب سوال نہ پُچھو کیہہ ہے روگ اساڈا
دل دا روگ او دلبر جانے جھگڑا کی تُساڈا
آپ ہسّے تے آپ ای رووے آپ تُوں آپ ہے ڈاڈھا
واصفؔ یار جُدائی چنگی کہہ گیا یار اساڈا

چ چارے پاسے دُھماں پیّاں آیا یار قدیمی
اکھ ہووے تے ویکھو ہر دم اوس دی شان رحیمی
چنگا مندا کُجھ نہ پُچھے شرط فقط مسکینی
واصفؔ یار منافق مارے باقی سب کریمی

www.iqbalkalmati.blogspot.com

ح حضوریؐ ہر دم دل دی سر سجدے کی دھرناں
اوس دے نام جوایا سانوں اوس دے نام توں مرناں
اوس دی یاد خزانہ کافی پیسے نوں کی کرناں
واصفؔ یار نماز پڑھائی ہور اساں کی پڑھناں

خ خبر لیاوو دلبر دی، دل روندا آہاں بھر کے
دل دے اندر دلبر رہندا لبھدا اے مر مر کے
شاہ حسینؑ نوں مولا ملیا دیکھیا نیزے چڑھ کے
واصفؔ یار نے جِت لئی بازی چُپ کر کے تے ہر کے

د درود سلام کروڑاں جس دی شان ہے عالی
ساوا روضہ نظریں آیا جیوے باغ دا مالی
باغ اُمّت دا ساوا ہویا دِتّی یار وکھالی
واصفؔ یار مرن توں پہلے مرناں گل نرالی

www.iqbalkalmati.blogspot.com

ذ ذکر فکر اذکار بتھیرے کیتے اُچے نیویں
اوس دا ناں ہے اپنا ذاکر "مَیں" مرے تاں جیویں
راہ فراق دا واصل باللہ شالا محرم تھیویں
واصفؔ یار نیں کفنی پائی توں کی بیٹھا سیویں

ر رات اے منزل، دن مسافر، دونویں پچھے اَگے
اک یاد کرے اک یار دا جلوہ گل ایہہ ہتھ نہ لگّے
مُونجھ فرید نیں روہی گاہی کالے دھولے، بگّے
واصفؔ یار نوں دُور کی لبھنا نیڑے ای شاہ رگّے

ز زور کروتے او زور آور سر سُٹّو تے سر مل دا
دل دیاں گلّاں ہونٹ کی بولن دل محرم ہے دل دا
تھل دا راہی روندا جاندا تے بُھلا عالم کھل دا
واصفؔ یار دی یاد پیالہ پی شراب وصل دا

www.iqbalkalmati.blogspot.com

س سارے جھگڑے مُک گئے جس دم کلمہ یار پڑھایا
تارے آئے نیندر لے کے، سُورج آن جگایا!
مذہب بُہتے تے دین اکلہا، ایہہ سوہنے فرمایا
واصفؔ یار نے جلوہ دے کے جھیڑا سب مُکایا

ش شوق چراغ جلاؤ دل وچ ہوون دُور ہنیرے
جتھے شوق دے دیوے بلدے چانن چار چوفیرے
شوق دی منزل ہر منزل توں اَگے ہور اگیرے
واصفؔ یار چلو چل ویسے جتھے شوق دے ڈیرے

ص صبر دی صورت کوئی ناں اگ لگی چوپاسے
اپنے یار یاراں نُوں مارن لیڈر مارن ہاسے
اُچیاں لمیاں گلاں کر دے ٹُر دے نیں ہکواسے
واصفؔ یار نظر دا شربت پی کاسے تے کاسے

www.iqbalkalmati.blogspot.com

ط طریقت آپ شریعت نام نویں کیوں رکھیے
اللہ مالک اللہ خالق کی ہوا نُوں چکھیے
کالی کملی والا مالک کُنتُ نال ہی رکھیے
واصفؔ یار شہید نمازی کی جانن وکھو وکھیے

ظ ظروف محبّتاں والے بنے بنائے آون
بُوترابی شان ایہناں دی اکھاں دے وچ ساون
دل دے زخم پُرانے لگ دے کی حکیم دساون
واصفؔ یار دی میم دے کُنڈل سارا جگ پھساون

ع عبور ضرور اے سانوں پر سمندر ڈونگھے
دل دی کشتی دل مسافر ہل دے دلبر ڈونگھے
سیپ دے اندر موتی ہلدے، ہلدے مر مر ڈونگھے
واصفؔ یار نیں رمز پچھاتی ڈُبّے تر تر ڈونگھے

www.iqbalkalmati.blogspot.com

غ غافل نیں اکھّاں بنھیاں نظریں آن ہنیرے
پیسہ پیسہ جوڑیاں اوس نیں بنک لگائے ڈیرے
عقل دی گل نہ سُن دا جاہل مارو سو سو پھیرے
واصفؔ یار ایہہ اکھّاں کھُل سن موت ہوسی جد نیڑے

ف فرید تھلاں دا راہی روہی روہی روندا
یار دی یاد جگا کے رہندی کیہہ جانے جو سوندا
عاشق روندے چنگے لگ دے نہ روون کچھ ہوندا
واصفؔ یار نوں رو کے ملیا، ہُن کیوں مل کے روندا

ق قوالیاں وَدھ وَدھ سُندے رہندے نیں ہتھ خالی
خالی ساقی تے جام وی خالی تے کاسہ آپے خالی
نام رکھاون آقا والے در در پھرن سوالی
واصفؔ یار نے اکھ ملائی اندر باہر قوالی

www.iqbalkalmati.blogspot.com

ک کتاباں لکھ لکھ بھر دے پُچھو ایہہ کی کہندے
اج توں پہلے کِتھے وسدے تے کِتھے سَن اے رہندے
اے تاں مینوں پاگل دِسدے سچّی گل نہ سہندے
واصفؔ یار اے مذہبی بندے بندیاں نال پئے کھہندے

ل لیکھ تے ویکھ او جو گیا وے کیہہ ملنا سی کیہہ مل گیا
اسی لبھدے کیہہ سال کیہہ ملیا اکھاں ملیاں تے ہتھاں چوں دل گیا
دَین والے دی مرضی دا کھیل اے سب کیتی نظر تے غنچہ کھل گیا
واصفؔ یار نوں فیض قلندری اے نعرہ ماریا عرش دی ہل گیا

م ماں آکھے میری رات دا چانن مَیں واری مَیں واری
باپ آکھے میرے دل دا سُورج ساڈی دھی پیاری
چل دھیے سسرال نُوں جاناں آکھن وارو واری
واصفؔ یار ہے جِت اوسے دی جس نے بازی ہاری

www.iqbalkalmati.blogspot.com

نون نماز عشق ناں پڑھدا، پڑھ دا نیزے چڑھ کے
وصل فراق توں عشق اگیرے آیا ازلوں پڑھ کے
مر کے جینا، جی کے مرنا، تے کی کرنا اے ڈر کے
واصف یار حسن دیاں فوجاں آئیاں گھوڑے چڑھ کے

و واصف ٹڈھ قدیم دا بردا اج دی گل نہ کر دا
ایہہ "الست" نوں ڈھونڈن چلیا نہ ڈھونڈے تے مر دا
ایس دے راز انوکھے دِسدے جتّی بازی ہر دا
واصف یار نے سبق پڑھایا، او جیوندا جو مر دا

ہ ہزاراں عالم مل کے کی دسّن میں کیہڑا
مَیں ویکھاں او ویکھ نہ سکدے ایسے گل دا جھیڑا
اکّھ نہ کھُلّے تے رات ہنیری سُنجا دِسدا ویہڑا
واصف یار نے سد بُلایا مَیں کیہڑا تے کیہڑا

www.iqbalkalmati.blogspot.com

ی یار دی گل نہ غیر جانن بُلبل جاندی پھُل گلاب نوں اے
بُلبُل چُپ ہووے پھل سڑ جاندا مالی جاندا ایس حساب نوں اے
شاہ رگ کتھے لامکان کتھے اسی پڑھیا اوس کتاب نوں اے
واصف یار پچھے کیوں چپ واصف ہُن بعد آپ جواب نوں اے

سی حرفیاں نال نہ گل مُکدی، مُکدی یار دی نظر دے نال اے گل
تُسی شروع کرو، تُسی ختم کرو، تہاڈی اپنی اپنے نال اے گل
غیر غیراں دے نال پئے گل کردے، اپنے کردے نئیں اپنے نال اے گل
واصف یار انوکھڑی گل مل گئی، اکھاں کر دیاں دل دے نال اے گل

www.iqbalkalmati.blogspot.com

چادر[1]

وارث شاہ نوں کراں سلام پہلوں، کراں پیش عقیدتاں نال چادر
بڑے ادب دے نال تیار کیتی، وسّے پیر نوں ولاں دا حال چادر
کرے نچ کے یار دا دِل راضی، پاوے گلیاں وِچ دھمال چادر
ہتھ بنھ کے سنگتاں نال آوے، وارث شاہ دا منگے جمال چادر
وارث کھول دے مُنہ خزانیاں دا، کرے رد کے اج سوال چادر
مستی لے کے جامِ الست وِچوں، کیتا یار دے نال وصال چادر
وسّے راہ ایہہ اج حضوریاں دا، بنے دردمنداں دی ڈھال چادر
وارث شاہ دے عشق نیں رنگیا ای، دیوا دلاں دا دیوے گی بال چادر
جیہڑے آئے فقیر دے دَر اُتّے، کرے سب نوں اج نہال چادر
پینڈے مُکّے نیں اج فراق والے، لگّی پیر دے قدماں نال چادر

---

[1] رمضان شریف میں منعقد ہونے والے وارث شاہؒ کے عرس کے موقع پر۔

www.iqbalkalmati.blogspot.com

چڑھے عید دا چن دیدار والا، روزے نال آئی ایس سال چادر
سارا نُور ظہُور حضورؐ دا اے، کراں پیش درود دے نال چادر
منگو پاک وطن دی خیر واصفؔ، دیوے سب مصیبتاں ٹال چادر
بنے بات جے کرے قبول سوہنا، وارث شاہ میاں لجپال چادر

www.iqbalkalmati.blogspot.com

وارث شاہؒ

وارث شاہ دے بارے اج بحث چلی، وارث شاہ دا کیہہ مقام ہے جی
وارث مرشداں باہجھ نہ سمجھ آوے، گرو والے دا وارث امام ہے جی
رمزاں عشق دیاں کھول کے دسدا اے، وارث شاہ دا عجب کلام ہے جی
نوں ہتھ رسا سر گنڈھ مارو، وارث شاہ نوں ساڈا اسلام ہے جی

وارث شاہ نیں اِنج کتاب لکھی، ہیر یاں نال بھری جیویں کان ہووے
ایہدے ترجمے ہر زبان ہوون، پڑھن والا ایہہ سارا جہان ہووے
کیدو، سہتی تے بھابی علامتاں نیں، گل گل دے وچ نویں شان ہووے
عاشق ہیر نوں اِنج پے حفظ کردے، جیویں حافظاں حفظ قرآن ہووے

www.iqbalkalmati.blogspot.com

شاعرِ منّو تے شاعرِ عظیم اے او، شعر دِلاں دا راز پے کھولدے نیں
جیہڑے نال عقیدتاں ہیر پڑھن، موتی او ہو مُراد دے رولدے نیں
عاشق عطرِ گلاب تیار کردے، قاضی جھوٹ دا پیاز پے گھولدے نیں
بولن والا بولدا وِچ شعراں، وارث شاہ ہوری کُد بولدے نیں

وارث عشق دے باغ دے وِچ بیٹھا، کرے لفظاں نال گلکاریاں نی
کِتے پریم دی وہنجلی وجدی اے، کِتے عملاں باہج خواریاں نی
کِتے کاں نوں دے کے کُونج جتّی، بازاں نال پیائیندا اُڈاریاں نی
وارث شاہ اے پیر اوہناں عاشقاں دا، جنہاں جِت کے بازیاں ہاریاں نی

وارث شاہ دا شعر الہام سمجھو، کوئی کمی نہ ایہدی تاثیر دی اے
جنہاں وِچ سمندراں کھیڈ کیتی، لوڑ اوہناں نوں سدا نِنج پیر دی اے
گلّاں وچوں پیا کڈدا گل وارث، گل ہیر دی کدوں گل ہیر دی اے
وارث شاہ نیں جو فرمادِتّا، گل پتھر دے اُتّے لکیر دی اے

www.iqbalkalmati.blogspot.com

وارث پریم دے کھوہ پیا گیڑدا ائے، وارث پیار دے گیت پیا گاوندا ائے
کدے سنگلی سٹ کے شگن بولے، کدے وکھلی پیا وجاوندا ائے
کدے مست الست ہو جاوندا ائے، کدے رٹھڑے یار منا وندا ائے
جنہاں گرو دوارا نہ ویکھیا ائے، وارث اوہناں دی سمجھ نہ آوندا ائے

وارث شاہ دی لوڑ تد پئیندی، جد جگر دا پھوڑا کوئی پک جاوے
وارث آس دیاں منزلاں دسدا ائے بے آس عاشق جد تھک جاوے
جھوٹے فتوے سُن کے قاضیاں دے، جد پریم پجاری کوئی اک جاوے
وارث شاہ دے جوگ نوں کون روکے، ویہڑے کھیڑیاں وچ بے جھک جاوے

وارث مست الست دے شربتاں دا، وارث حُسن تے عشق دیاں بانیاں نیں
وارث اودی کم بنا دیوے، جیہڑے کم وگاڑے ہن قاضیاں نیں
اکھاں کھُلن تے ویکھو جہان اندر، رانجھے یار دیاں کارسازیاں نیں
کیتا یار دا حکم قبول ایسا، جیباں وڈیاں ازل دے رازیاں نیں

www.iqbalkalmati.blogspot.com

ہیر شوبھدی نال رنجھیٹیاں دے، سہتی نال مراد دے سجدی اے
عاشق رُوندے عقل دے انیاں نوں، خلقت عاشقاں تے ہسدی اے
دُنیادار دی دیوے مثال وارث، مکھی شہد دے وچ جیویں پھسدی اے
بالناتھ دا بالکا راز کھولے، مستی وکھری جوگ دے رسدی اے

وارث شاہ داوطن جہان سارا، وارث چن ستارے دی گل کردا
جدے عشق نوں عاشق ایمان کہندے، اوس یار پیارے دی گل کردا
جیہڑا لیلۃ القدر چ نظر آوے، وارث اوس نظارے دی گل کردا
وارث اِک رنجھیٹے دے رُوپ اندر، پورے گرُو دوارے دی گل کردا

وارث شاہ سخن دا شاہ وارث، پیا عشق دی شرح نوں کھولدا اے
وارث شاہ مقاماں توں نسدا اے تدے سخن ملامتی بولدا اے
موتی کڈھ کے فکر سمندراں دے، پیا چکڑاں دے وِچ رولدا اے
واصف وارث نیں ایہہ کہہ کردِتا، کیوں لونگ سپاریاں تولدا اے

www.iqbalkalmati.blogspot.com

بجھارت

کھیتاں دے وِچ کلّم کلّی
کِنوں ویکھن آئی جھلّی
ریشم ورگے وال نیں اُس دے
مکھناں تے دُدھاں دی پلّی
موتیاں ورگے دَندنیں اُس دے
سِر تے مارے ایہہ دوپلّی
چُک چُک اَڈیاں ویکھی جائے
پچھو کِس اڈیک اچ کھلّی
ایہدی بُکّل دے وِچ پے گئی
ایہدے جوبن دی تھرتھلّی
شیر دی بچّی ڈر دی نئیں لے
جو آوے اوسِر تے جھلّی

www.iqbalkalmati.blogspot.com

کِدھرے کلّی جان نوں روڑے
کِدھرے پِیلاں پانڈی چلّی

سارے پنڈ دا مان اے سوہنی
چکّھو تے مِصری دی ڈلّی

واصفؔ کہندا بُجھ بُجھارت
اُس داناں مکّی دی چھلّی

www.iqbalkalmati.blogspot.com

ورولے

دُوروں آ کے ویہڑے ساڈے اَج دھمالاں پان ورولے
ساڈے لہو چ لکھے ہوئے پیار دے ورقے کھان ورولے
آساں دے دیوے پئے بجھدے چھا گئی رات ہنیری
ویلے دی اکھاں دے اتھرو چُک چُک اُڈ دے جان ورولے
ساڈیاں سوچاں دے سب بوہے وارو واری بند کر دِتّے
ساڈیاں فکراں دے سر چڑھ کے بَن بیٹھے پُٹھان ورولے
جس سر اُتّے سجدی سی کل عزتاں والی پگ
پَیلاں پا کے اَج اوس سر تے چوکھی مٹی پان ورولے
آپوں ساڈے بُوٹے پُٹّن ، آپوں باغ اُجاڑن
ماتم کر دیاں ویکھ کے سانوں آئے نیں پرچان ورولے
اسماناں تے چڑھ کے واصفؔ اکھاں توں اوجھل ہو جاندے
کونجاں نوں ڈاراں توں لڈھ کے وکھرے رستے پان ورولے

www.iqbalkalmati.blogspot.com

جوگی

ساڈے ویہڑے جوگی آیا بنی مصیبت بھاری اے
پیکے گھر وچ کدتک رہناں اَج سسرال تیاری اے
غسل دیو، مینوں جوڑا پاؤ، عطر تے کافور لگاؤ
کہنا منو جوگی دا جس ڈولی آن کھلاری اے
جو چاہندا او آپے کردا، نہ کوئی چیندا نہ کوئی مردا
صدقے جائیے اس سوہنے دے جس دی شان نیاری اے
اُچے نیویں، اوکھے ڈاہڈے پردیساں دے پینڈے نیں
جے جانا سی تے فیر کاہنوں بیہہ کے عمر گزاری اے
آون والے نیں ٹُر جانا، جس نے جانا مُڑ نئیں آنا
دسّن والی گل نئیں کوئی جتّی بازی ہاری اے
اوتھوں اُڈ کے ایتھے آئے، اج ساہنوں اودیس بلائے
او وی اِک اڈاری سی تے ایہہ وی اِک اُڈاری اے
لے چلّو مینوں ڈولی پا کے، روون بھیناں ویر نہ پائے
اللہ حافظ کرلو واصفؔ سب دی آنی واری اے

www.iqbalkalmati.blogspot.com

سوچ سمجھ کے چُکّیں بھار

اینویں نہ لا بیٹھیں یار
پہلے کرلے سوچ وچار

ایتھے یوسفؑ ورگے بَردے
مَردے جِیندے جِیندے مَردے
یار دی خاطر کی کجھ کردے
وِکنا پَیندا ایس بزار

اینویں نہ لا بیٹھیں یار
پہلے کرلے سوچ وچار

www.iqbalkalmati.blogspot.com

ایتھے دولت دا نئیں غم
ایتھے اگلے منگدے چم
ایتھے کوئی نہ کہندا ہم
ایتھے تُم دی اے سرکار

اینویں نہ لا بیٹھیں یار
پہلے کرلے سوچ وچار

ایتھے سسی تھل وچ سڑدی
سوہنی کچے تے پئی تردی
کوئی نہ ایتھے مانگاں بھردی
ہیر سلیٹی کھجل خوار

اینویں نہ لا بیٹھیں یار
پہلے کرلے سوچ وچار

ایتھے ونجھلی کم نہ آندی
رو رو لنگھ حیاتی جاندی
کلّی کونج پئی کرلاندی
سب پاون ہنجواں دے ہار

اینویں نہ لا بیٹھیں یار
پہلے کرلے سوچ وچار

www.iqbalkalmati.blogspot.com

ایتھے گم دیاں چرھیاں نگاں
ایتھے ہوکے، ہنجو تاہنگاں
اَدھی راتیں ملدیاں بانگاں
ہمّت ہے تے نفل گزار

اینویں نہ لا بیٹھیں یار
پہلے کرلے سوچ وچار

ایتھے سارے شیشے ٹٹدے
دنیا والے کرچاں لُٹدے
موت توں پہلے ساہ پئے گھُٹدے
سوچ سمجھ کے چُکیں بھار

اینویں نہ لا بیٹھیں یار
پہلے کرلے سوچ وچار

گل وِچ کفنی کن وِچ والے
ایتھے پیراں ہیٹھ دوشالے
ایتھے کھٹیاں کوئی نہ گھالے
پتّاں لہندیاں بھرے بازار

اینویں نہ لا بیٹھیں یار
پہلے کرلے سوچ وچار

www.iqbalkalmati.blogspot.com

ایتھے کھل لہاندے سارے
سُولی ٹنگے جان وچارے
ایتھے وگدے خون دے دھارے
پہلاں اپنے آپ نوں مار
اینویں نہ لا بیٹھیں یار
پہلے کرلے سوچ وچار

نہ کوئی دُور نہ ایتھے نیڑے
وِچ بیڑے وِچ جھیڑے
وِچ رانجھے وِچ کھیڑے
اپنے اندر جھاتی مار
اینویں نہ لا بیٹھیں یار
پہلے کرلے سوچ وچار

ایتھے واصف شاہ نہ کوئی
پل دی پل وساہ نہ کوئی
ایتھے دسّے راہ نہ کوئی
اپنے آپ نوں واجاں مار
اینویں نہ لا بیٹھیں یار
پہلے کرلے سوچ وچار

www.iqbalkalmati.blogspot.com

"بُکّل دے وِچ چور"

میرا وی ناں رکھّو ہور
میرے دل وچ پے گیا شور

اَج موسم پھُلاں دا آیا
بُوٹی اندر مُشک مچایا
چنگا اوہدا ذکر کمایا
پیلاں پاون دل وچ مور
میرا وی ناں رکھّو ہور
میرے دل وچ پے گیا شور

www.iqbalkalmati.blogspot.com

کافوں نون بناون والا
میرے سر دا او رکھوالا
ناں کوئی منکاناں کوئی مالا
ٹُٹّی اج تسبیح دی ڈور
میرا وی ناں رکھّو ہور
میرے دل وچ پے گیا شور

مینوں ریت تھلاں دی ساڑے
ٹُر گئے ڈاہڈے تے رہ گئے ماڑے
لُٹّے گئے اسی دن دہاڑے
بُکّل لے گیا دل دا چور
میرا وی ناں رکھّو ہور
میرے دل وچ پے گیا شور

www.iqbalkalmati.blogspot.com

ریتاں دے وچ سٹ دی جانواں
شوہ دریا وچ تر دی جانواں
پُنوں پُنوں کر دی جانواں
پچھو ہور تے دساں ہور

میرا وی ناں رکھّو ہور
میرے دل وچ پے گیا شور

ناں مَیں پُنوں، ناں میں سسّی
ناں مَیں رجّی، ناں میں تسّی
ناں میں اُجڑی، ناں میں وسّی
ناں میں کیچ، ناں مَیں بھنبھور

میرا وی ناں رکھّو ہور
میرے دل وچ پے گیا شور

www.iqbalkalmati.blogspot.com

واصف نیں ایہہ رمز پچھانی
ایہہ حیاتی آنی جانی
جس نے عشق دی موج نہ مانی
سمجھو او زندہ در گور
میرا وی ناں رکھّو ہور
میرے دل وچ پے گیا شور

www.iqbalkalmati.blogspot.com

چِٹھّی

کلّی بیٹھ کے کھیر ولوڑاں
کافر تھیواں جے مکھ موڑاں
کل وی تیریاں لوڑاں سانوں
اج وی سانوں تیریاں لوڑاں
لڑ لگیاں دی لاج نبھاویں
مہندی والے ہتھ پئی جوڑاں
توں ملیا تے سب کجھ ملیا
تیرے باہجھ نہ کوئی تھوڑاں
کنّے دن چھٹیاں نوں رہندے
اوسیاں پاواں دِن پئی جوڑاں
چِٹھّی وچ ئیں دس نئیں سکدی
اپنی بانہہ نوں آپ مروڑاں
منشی جی ہُن چھیتی لِکھو
وطناں تے واصفؔ دیاں لوڑاں

www.iqbalkalmati.blogspot.com

مُکّی گل

چل ڈھولن ہُن گل رنجھّی
واپس کر دے ساڈی چٹھّی

غلطی کیتی کیتم پیار
بیتی گل نُوں واج نہ مار
ڈُبّی بیڑی آر نہ پار
دُنیا ساری تیری یار
اساں وی تیری مرضی ڈٹھّی
واپس کر دے ساڈی چٹھّی

www.iqbalkalmati.blogspot.com

اکھاں نیں جد مکھ وکھایا
دل اکھاں دی گل وچ آیا
جُرم ہویا تینوں سَد لگایا
جو آیا او جھولی پایا!
جاندی واری گل کر مِٹھی
واپس کر دے ساڈی چِٹھی

ایہہ کوئی جُرم نیئں سی میرا
چہرہ ویکھیا جس دم تیرا
ہوش ٹھکانے کد سی میرا
عقل دے اگّے سب ہنیرا
بے ہوشی وچ لکھی چِٹھی
واپس کر دے ساڈی چِٹھی

www.iqbalkalmati.blogspot.com

وداع

پیاں روون اج سہیلیاں کاہنوں بیٹھ کے میرے گھر
مَیں کلی جانا سوہرے مینوں ملیا سوہنا وَر
مَیں آپے سَد بلایا، اَو گھوڑی چڑھ کے آیا
مَیں داج بِناں پئی ڈردی، مَیں جیندے جی گئی مَر
میریاں جنجاں چڑھیاں رج کے، مینوں پایا ڈولی گج کے
مَیں کہندی اپنے آپ نوں جو آئی سر تے جَر
مینوں پردیسن کر چھوڑیا، مینوں کسے نہیں اج موڑیا
مَیں مُڑ مُڑ تک دی بابلا تیرا سُنجا وِسدا گھر
جد لائی مہندی رانگلی، مَیں روندی تے گُرلاوندی
میرے سُکے ہوٹھ نہ بولدے میری اکھاں ہویاں تَر
اج اکھاں سب نیں پھیریاں اج گڈیاں رُسیاں میریاں
مَیں اُچا بول نہ بولیا، گئے میتھوں سارے ڈَر
مینوں واصفؔ راز دسایا، میرا رانجھا ویہڑے آیا
میری گزر گئی پردیس وچ، اج جاندی پئی آں گھر

www.iqbalkalmati.blogspot.com

بھرے بھڑولے

اَج کنکاں پکیاں پیار دیاں
سِر چُک کے واجاں مار دیاں
ایہہ اَدھی راتیں لائیاں سَن
ایہہ حق دی گل نتار دیاں
ایہہ وِچ ہنیرے ہندیاں سَن
اج دِن نوں اکھّاں مار دیاں
اساں رو رو کے جو کٹّے سَن
اَو پینڈے سب وسار دیاں
اساں اپنی جِند نوں واریاسی
ایہہ اپنی جان نوں واریاں
بی اِک اِک کر کے کیریا سی
اے خبراں دین ہزار دیاں
اے لڑیاں سُچّے موتی نیں
اے دُوروں چمکاں مار دیاں

www.iqbalkalmati.blogspot.com

اے سب بھڑولے بھر دیون
اے سارے بھار اُتار دیاں

اے کُنْ فَیَکُوْن نوں لائیاں سَن
اے کنکاں واصفؔ یار دیاں

www.iqbalkalmati.blogspot.com

www.iqbalkalmati.blogspot.com

غزلیں

www.iqbalkalmati.blogspot.com

www.iqbalkalmati.blogspot.com

اَساں بسم اللہ نوں پڑھ کے اَج کیتی شروع کتاب
وِچ موراں دے پَر رکھے، اَساں لائے عطر گلاب
وِچ اَکھاں غوطہ ماریا تے پکڑی زُلف دی لَج
اَساں موتی کڈھیا میم دا، اَساں کیتا کم شتاب
اَساں وَرقے تھُلّے خیال دے تے کاف اچ ویکھیا نُون
اَساں مستی لئی الست دی اَساں پیتی رَج شراب
اَساں نیتاں بنّیاں پکّیاں، اَساں یاریاں لائیاں سچّیاں
اَساں بُھلّے ساں جد سمجھیا دِل کیتا کم خراب
بن ویکھیاں اوس نوں منیا، اساں کاسا آپے بھنیا
جد ڈوری دِتی یار نوں ساڈے مُکّے سب عذاب
اساں دعوت کیتی یار دی، نالے اِک دی نالے چار دی
دل سیخاں دے وِچ ٹنگیا اَساں کیتا پیش کباب
اساں رو رو راتاں کٹیاں، اَساں چنگیاں کیتیاں کھٹیاں
جد آیا ماہی سامنے ساڈا ویکھن دی نئیں تاب

www.iqbalkalmati.blogspot.com

اَساں لکھے خط پیارے دے اَساں جنگل وا جاں مارے
اَساں آپے جا کے پُچھیا، ساڈا آسی کد جواب
جد الف، لام ملایا، او اللہ بن کے آیا
وچ میم مروڑی جوڑ کے ساڈا بنیا کم جناب
اَساں پڑھیا اے والناس نوں، اَساں چھڈیا عام تے خاص نوں
جد نقطہ ویکھیا ب دا اساں کیتی بند کتاب
اساں پڑھنے توں چت چایا، سانوں سوہنا نظریں آیا
جد اصف راتاں جاگیاں دن بن دے جاون خواب

www.iqbalkalmati.blogspot.com

رُتّاں پھریاں، یار نہ ملیا، ڈھونڈے جنگل بیلے
اکّھاں کولوں اوجھل وَسدا، ساہواں دے وِچ کھیلے

مَرجاواں گے فیر ہووَن گے اوہدے ساڈے میلے
ہجر فراق دے صدمے واصفؔ کدتک جان تے جھیلے

www.iqbalkalmati.blogspot.com

مَیں مَنیا نال یقین دے، مَیں ویکھیا اکھاں نال
اوہدے ہتھ کھُنڈی تیسین دی، اوہدے گھنگھرو والے بال
اوہدے چارے پاسے نُور ہے، اوہدا ہر جا عین ظہُور ہے
اَساں پیراں تے سر سُٹیا، اَساں چھڈّے سب جنجال
اوہدی گھر گھر نوبت وَجدی، اے ازلی گل نہ اَج دی
او میم دی بُکّل مار کے، گل کر دا ساڈے نال
جنہاں راتاں بیٹھ کے گالیاں، او سکّھیاں کرماں والیاں
جنہاں موتی رولے خاک تے، او ہوئیاں سب نہال
او رانجھا بن بن آوندا، توں ہیر سلہٹی بَن
توُں چرخا کتّیں پریم دا، تینوں ملے گا پریم کمال
اوہنوں ملنا سوکھی گل اے، او آپے ساڈے وَل اے
تُسی بیٹھو اوہنوں سَور دے، او جاوے ڈِیوا بال
توُں واصفؔ گل نہ من دا، کیوں اپنے دردنوُں وَنڈدا
جا موجاں مان پیاریا، تیری گدڑی آیا لال

www.iqbalkalmati.blogspot.com

جنہاں لئی اساں دُنیا بھلی اودی ساہنوں بھُل گئے نیں
اِک اِک کر کے سارے اَتھرو مٹی دے وِچ رُل گئے نیں
کل تک اپنے دل وِچ گل سی، اَج اوسارے شہر دی گل اے
وِچ چوراہے پھُٹے بھانڈے، سب افسانے کھُل گئے نیں
بند کواڑاں دے اوہلے وِچ دل نے جھیت لگائی سی
کھُلے وال سجن دے ویکھے، سارے بُوہے کھُل گئے نیں
کیہہ ہویا جے اِک دو کنڈے میرے ورگے ڈرتے آئے
تیرے دروازے تے لکھاں سجرے سوہنے پھُل گئے نیں
زنگاں دا اعتبار نہ کریے، اکھاں وِچ نہ سُرمے بھریے
اِکو بُوند چ رنگ پھٹ جاندے، کجلے کجلے ڈُل گئے نیں
پھُلاں دی خوشبوای چنگی، ایدھروں اودھروں بچ کے لنگھیں
جیہڑے پھُل سن سِر دا سہرا اَج پیسے وِچ تُل گئے نیں
جتھے خوشبو پیار دی آوے اوتھے جا کے ڈیرا لاوے
روندی دنیا ویکھ کے واصف اپنا رونا بھُل گئے نیں

www.iqbalkalmati.blogspot.com

پکیاں دیویں یار تریکاں
اَینویں نہ پئی راہ اُڈیکاں
تینوں مِلیا مان حُسن دا
ساڈے مَتھے عشق دیاں لِیکاں
چنگی کیتی نال اساڈے
تیرے شہر دیاں وسنیکاں
شہراں دے وِچ لعل گوا کے
جنگل دے وِچ مارو چیکاں
بھولے یار دے کَن بھر دِتے
ایہہ کیتا کر تُوت شریکاں
ڈُل جاون نہ بھرے کٹورے
آ، مَیں تسّی لاواں ڈیکاں
ویکھاں چُھل زمین تے واصفؔ
بُوٹے ہیں اسمان تے لِیکاں

www.iqbalkalmati.blogspot.com

اَج نویاں رُتاں آئیاں، جنہاں اگّاں آن لگائیاں
کوئی وِرلا وِرلا بچیا سانُوں لَے ڈُبیاں وڈیائیاں
دن چھیتی ڈُبّا پیار دا ، سانُوں جنگل واجاں مار دا
تینوں دوش نہ کوئی پیاریا، تقدیراں اَگّے آئیاں
توُں روزہ چُپ دا رکھیا ، نہ پُچھیا نہ کجھ دسّیا
توُں اِک جواب نہ بھیجیا اَساں لکھّاں چٹھیاں پائیاں
اساں چنگا یار بنایا ، جیہڑا اُڈیا فیر نہ آیا
او باز پہاڑاں وَسدا جس سانُوں تاہنگاں لائیاں
او کچّا کچ دکھا گیا جیہڑا ڈُبّا سانُوں لَے کے
اساں جانا سی اُس پار نُوں سانُوں کچے لیکاں لائیاں
ہُن چھڈّو واصفؔ ایس نوں، ہُن مِٹی پاؤ گل تے
جو ہونا سی اَو ہوگیا، جو گئیاں مُڑ نئیں آئیاں

www.iqbalkalmati.blogspot.com

اوی اپنا رونا روئے اوی وَین کرے
جس وَیری نے ساڈے بھولے یار دے کَن بھرے
چنگا ہُندا جے مِل جاندے یاری لاون والے
صدقے جائیے دُنیا دے ہُن وَکھو وَکھ مرے
اپنے سلائے توں وی ڈردا، دِل دی گل نرالی
ایہو دل کانگاں نوں ٹھلّے ایہہ طوفان جرے
موت حیاتی دوویں میری ہمّت دے ہتھ آئیاں
رولی مٹّی وِچ حیاتی، میتھوں موت ڈرے
جو کہیا سی اوہی ہویا، ہسّن والا رَج کے رویا
آپے لائی آپے توڑی واصفؔ کیہہ کرے

www.iqbalkalmati.blogspot.com

ہولے ہولے بدل گئی اے اپنی ہی تصویر
اندرو اندر کم کر جاندی بندے دی تقدیر
اُنج تے بڑے کرم ہوئے نیں، بڑیاں رحمتاں ہوئیاں
میری اک دُعا پرانی، لبھدی پھرے تاثیر
حسن اساڈی منزل ہوئی، درد اساڈی راہ
ہاواں ہنجو سنگت ساڈی، عشق اساڈا پیر
جتھے تخت خزانے ہوون اوتھے اساں نہ جانا
جتھے عشق دے تنبو لگّن او ساڈی جاگیر
لوح قلم دی طاقت دے ماتحت زمانے سارے نیں
رانجھے کھیڑے دیکھدے رہ گئے وارث لے گیا ہیر

www.iqbalkalmati.blogspot.com

وِچ جنگلاں دے سَد پئی ماراں
جے آویں مَیں جِندڑی واراں
مَیں اِک کلّی پئی کُرلاندی
کونجاں چلیاں بَنھ قطاراں
تیرے میرے جھگڑے کاہدے
تیریاں جِتّاں میریاں ہاراں
مَیں چنگے کماں وِچ رُجھّی
آپے ڈھاواں آپ اُساراں
اپنی مَت نُوں مار کے واصفؔ
ہُن میں سَب دیاں مَتّاں ماراں

www.iqbalkalmati.blogspot.com

سب بہاراں یاراں نال
آیا ماہی، پا دھمال
پچھّیں آون والے دا
دسّیں نہ توں اپنا حال
عشق کمانا سوکھا نئیں اے
گل نہ پا بیٹھیں جنجال
چٹّی گھوڑی والا آیا
اکھّاں دے وِچ ڈِیوے بال
چنگی گل اے، گل نہ ہووے
ہو جاوے تے گل نوں پال
بُھل جاون گے چانن دن دے
راتاں نیں جد کھولے وال
مرناں پَیندا واصفؔ ایسے
جیندے جی نہ ہون وصال

www.iqbalkalmati.blogspot.com

○

ایہہ ہمسائے ایہہ ماں جائے
کندھ ایہناں دی ساڈے سائے
او وی اِک بہروپن نِکلی
مَیں دی لکھّاں بھیس وٹائے
جِیندے جی گل اِک نہ مَنّی
قبراں تے جا پھُل چڑھائے
سُچے موتی اَوئے جاون
جنہاں اپنے بھید چھُپائے
مرد قلندر اَوہے واصفؔ
سُولاں نوُں جو سِینے لائے

www.iqbalkalmati.blogspot.com

اَینی جلدی کر نہ پیارے، تھوڑی دیر تے ٹھیر
آپ اجاڑ نہ دیتے ہتھاں نال وَسا کے شہر

کل انصاف جو ہونا، ساہنوں اَج نظر پیا آوے
اِکناں دے سر مہر دا سایہ اِکناں تے دُھپاں دا قہر

ویکھن دے وچ جو سُمندر رہندے چُپ چپیتے
اندروں گُجّی ڈھاہ پئی لاوے گُجّے غم دی لہر

دیو مبارک سیّو مَینوں، گل نہ مَیتھوں پچھو
سجرے کن پڑوا کے آیا جوگی ساڈے شہر

لکھ حکیم طبیب سیانے کوئی نہ ساڈے مَرض نوں جانے
ہُن علاج دی لوڑ نہ کوئی، لوں لوں دے وِچ پیا دا زہر

پل پل گھڑیاں کٹ دیاں جاون، وَصف تھوڑی دیر دے ساون
ترٹ کے ویلے پچھے رہ گئے، اَگے آیا پچھلا پہر

www.iqbalkalmati.blogspot.com

آپے نئیں بلدی بالی اے
اساں اپنی رَت اُچھالی اے
جو ڈھولاں وانگوں گج دا اے
او بندہ اندروں خالی اے
کل تک جو ساڈا ویری سی
اَج ساڈے باغ دا مالی اے
توُں آئی تے مَیں دسّاں گا
کد پَرلو آون والی اے
جس ناری دا شوہ گھر وَسدا
او ناری کرماں والی اے
واصفؔ کیہہ دَسنا دنیا نوُں
سِر دِتا تے گل پالی اے

www.iqbalkalmati.blogspot.com

کوڑے ورق پلٹ دا جا
پڑھ کتاباں سٹ دا جا
ناں سمجھیں ناں دیکھیں اُس نوں
اللہ اللہ رٹ دا جا
جو بُوٹا توں ہتھیں لایا
اپنے ہتھیں پٹ دا جا
جاندی وار دا میلہ سمجھیں
جو ہل دا ای کھٹ دا جا
تیرے سر دا مُل خُدائی
اینویں نہ سر سٹ دا جا
ایس کارن ایہہ پتّاں بنیاں
چھج اِچ پا کے چھٹ دا جا
یار دلیلاں دے وِچ پیا
واصفؔ توں وی ہٹ دا جا

www.iqbalkalmati.blogspot.com

اُڈ دی نئیں اسماناں اُتّے اپنے آپ پتنگ
جدے ہتھ چ ڈور اے تیری اوہدیاں خیراں منگ
مَیں ہسّاں تے یار ہتھیرے، جے روواں تے کلّا
دُکھاں دے ٹاپو دے اندر کوئی نہ جاوے سنگ
غم جوانی نوں کھا جاوے، ہڈیاں ماس سُکاوے
پہلی بُوند چ پھٹ جاندے نیں چمکن والے رنگ
اے حیاتی اپنی ساری، روح تے بُت دا جھگڑا
رانجھا رانجھا کردی مرگئی سیدے یار دی مَنگ
کوڑی دُنیا دے وِچ واصفؔ سچی گل نہ کریلے
سارے کوڑے کٹھّے ہو کے دیندے سُولی ٹنگ

www.iqbalkalmati.blogspot.com

میرے سِر تے اَمبر ڈِگیا، مَیں تارے چُن دی جاں
مَیں اپنے آپ نوں ڈنگیا، مَیں سیّاں دِی دِی ماں
مَیں پُونی کتّی پریت دی، مَیں جُتّے پریم دے کھوہ
جِنہے چیلدی ماہل نوں توڑیا، میں جَپ دی اُس دا ناں
مَیں اپنے دل دے غار وِچ جَد ویکھیا ساون ڈھول
مَیں اُچیاں بانگاں وِتیاں، مَیں سجدے سِیس دھراں
مَیں سُتّی خواباں ویکھدی، مَیں پیڈی پائی گنڈھ
جَد جاگی یار نہ لبھیا، مَیں جِیندے جی مَر جاں
مَینوں لوکی پاگل آکھدے، مَیں ڈھونڈن چلّی یار
مَیں لعل گوایا شہر وِچ، مَیں جنگل دے وَل جاں
مَیں جگت گرو نوں سوریا، میرے وِگڑے کم بنے
اوہنے گھونگھٹ چکیا میم دا مَیں کلمہ پڑھدی جاں
اَج مہندی لان سہیلیاں میں سدا سُہاگن ہوئی
مَیں صدقے جاواں اوس دے جس واصف رکھیا ناں

www.iqbalkalmati.blogspot.com

کیہڑا کیہڑا رونا روئیے سارے روگ اَوتّے نیں
بے درداں نیں ساڈے گھر دے پرچھاویں وی مَلّے نیں

ایس دُنیا دی بھیڑ دے اندر جدیں سوچ وچاری اے
اِک دُوجے دے نیڑے وَسدے ٹاپو اُنج اکلّے نیں

بھلّا جان کے چھڈ نہ جاویں، گدڑی ویکھیں ہتھ نہ لاویں
لکھ سیانے تیرے ورگے راہ تے پائے بھلّے نیں

جدا درد لگایا ڈیرہ، چن ستارے امبر میرا
شُکر کراں میں لکھ لکھ واری دن خُشیاں دے ڈھلّے نیں

قاصد ویکھاں، چٹھی ویکھاں، چنگا کیتا میریاں لیکھاں
موت سرہانیں آ کے بیٹھی، ہن سنیہڑے گھلّے نیں

چنگا ہُندا، کجھ نہ ہُندا، نہ او ہُندے نہ میں ہُندا
جنہاں لئی ایہہ دُنیا چھڈی اوناہنوں چھڈ چلّے نیں

اگ پرائی نہ پے سیکو، جھاتی مارو، اندر ویکھو
جو لگّی اے اک گھر واصفؔ سارے اُس وچ بلّے نیں

www.iqbalkalmati.blogspot.com

کیہہ کراں اِکلاپے دا
اپنے دھی پُت ماپے دا
گھُجا درد جُدائی والا
اَج نئیں کل جاپے دا
اَنھّے بولے راہ وکھاون
رونا ایس سیاپے دا
ساتھوں ساڈا حال نہ پُچھیں
سانوں لا کے آپے دا
ہر چہرے وِچ لکھاں چہرے
آیا دور وٹاپے دا
ہر بَندے تے جھولا پَیندا
سانوں اِک سراپے دا
واصفؔ ملہاراں دے سُر تے
دیپک راگ الاپے دا

www.iqbalkalmati.blogspot.com

اکھاں دے وِچ وسّن والا سوہنا نظر نہ آوے
دِل نوں ٹھنڈک دیوَن والا دل نوں اگ لگاوے
کالی رات جُدائی والی اپنا رنگ وکھایا
پُچھو نہ کیوں کالے ہو گئے، سُوّے، پیلے، سلاوے
ہتھّوں باز اڈا کے سستی تھلاں دے وِچ رُلّی
چلّی وا وچھوڑے والی کونج پئی کرلاوے
آساں ماری ہیر وچاری کر دی رہندی آہاں زاری
کنّیں رانجھا مُندراں پا کے آوے یا نہ آوے
دِیوے خُشیاں دے بجھ جاندے، ہاسے ہنجوبن جاندے نیں
وَسدے شہر نہ ملدے جتھّے ڈیرہ عشق لگاوے
کاہنوں، کیویں، کدکیہہ ہویا؟ پُچھّن لوگ بگانے
لوکاں نوں دس تیرا واصفؔ کیہڑی گل سُناوے

www.iqbalkalmati.blogspot.com

آسے پاسے سارا ٹبّہ
مَیں وِچ بَیٹھا کلّم کلّا
دنیا نوُں جھولی وِچ پا لے
ساہنوں کہندا چھڈ دے پلّا
پاگل دی گل سُنّو نائیں
کل دا موہری اَج دا جھلّا
دل دے اندر وَیری وَسدے
اپنے آپ تے بولو ہلّا
جادوگر انگلی توں لاہ کے
ساڈے گل چ پا گیا چھلّا
جس بُکّل وِچ تھاں نہ لبھے
چھڈو اس بُکّل دا پلّا
تیری دَھون تے ہتھّ اَساڈا
جو کردا اے، کردا اے اللہ
واصفؔ سُن شیشہ کیہہ کہندا
توُں وی کلّا، مَیں وی کلّا

www.iqbalkalmati.blogspot.com

اِک پردیسی یار بنایا
اُڈیا باز تے فیر نئیں آیا
کیہہ کھٹیا جس نیوں نئیں لایا
جس نے لایا او پچھتایا
رَل مِل مَینوں دیو ودھائی
میرے ویہڑے جوگی آیا
کُجھ تے دَسّو کیہہ ہویا اے
مَینوں کیوں سب نیں پرچایا
چنگی وا و چھوڑے والی
جس نیں ساہنوں گل نال لایا
"ب" دے جھگڑے سارے مُک گئے
"ا" اکلاّ نظریں آیا
خیر دیاں خبراں آون شالا
واصفؔ دِل دا پھُل کُملایا

www.iqbalkalmati.blogspot.com

سوسو واری جائیے وارے
سورج نوں پئے کھاون تارے
مینوں اِکو روگ اے تیرا
تینوں سارے لگدے پیارے
پردیسی دی ہستی کیہہ اے
گلیاں دے کُجھ جس توں بھارے
آنا جانا خالی ہتھیں
اینویں بیٹھا پیر پسارے
مَیں وی تیرا کجھ لگدا واں
کجھ ارشاد وی میرے بارے
جھوٹن والے سُتے سوں گئے
خالی پینگاں لین ہُلارے
کل تک واصفؔ چنگے بھلے
اَج پئے غزلاں کہن وچارے

www.iqbalkalmati.blogspot.com

پرچھانویں دے جنگل دے وچ اپنے آپ نوں واجاں مار
آسے پاسے اگ لگا کے وِچّے اپنے آپ نوں ساڑ
اینویں نہ پیا پچھّے نسّیں، رونا پے گا تھوڑا ہسّیں
وسدے گھر اجاڑ کے رہندی جنگل دے ہرناں دی ڈار
جھوٹ وی اِک دِن سچ ہو جاوے، گُڈا نال برات دے آوے
گُڈیاں کھیڈن والیے گُڈو، ایہہ گُڈا وڈّا فنکار
مجبُوباں دے کول نہ بہناں، دُوروں ویکھ کے راضی رہناں
اَٹھو اٹھ لگاون گے ایہہ، جس دم ہوئیاں اکھّاں چار
جِیندے جی ایہہ پتّاں لاہندے، بدنامی دے چھج وِچ پاندے
مَر جائیے تے قبراں اُتّے لوکی بُھخ دیندے دستار
نال سکندر جنگی کیتی، خضرؑ نیں آپوں رُنج کے پیتی
جے توں پینا آبِ حیاتی، اپنے دل وِچ غوطہ مار

www.iqbalkalmati.blogspot.com

کیوں کردا ایں آہاں زاری، عشق دی بازی سب نیں ہاری
جتّن والے عشق نہ کردے او کردے نیں وَنج بُپار
نظریں آون جو وچارے، باہروں ہولے اندروں بھارے
ہردی گدڑی لعل ہے پیارے، واصفؔ ہرنوں رکھنا یار

www.iqbalkalmati.blogspot.com

کورے کاغذ کیتے کالے

دل دی رہ گئی دل وچالے

لوکاں نوں دیدار دے کاسے

ساہنوں دِتّے ہجر پیالے

سجّن پیارے ساہ تے سمّے

مڑ نئیں آندے جاون والے

کیچ نُوں کر گئے کوچ پیارے

سسّی نوں گل لاون والے

www.iqbalkalmati.blogspot.com

سچّی دس بے دردی ڈھولا ہویا کیہہ قصور
کاہنوں سانوں نیڑے کیتا جے کرناں سی دُور
مڑ کے ہتھ نہ آون گے ایہہ شیشے نیں انمول
سانبھ کے رکھیں دل اساڈا کریں نہ چکنا چُور
دُھپاں دے وچ بُھکھے نوں نہ سایہ ملے نہ پھل
دُنیا دار دی یاری سانوں دِسّے رُکھ کھجور
تَر دی مر دی آئی بَر دی لکھ بھناں دے پانی
جیناں مرناں پیار دے اندر کیتا مَیں منظور
کدے نہ کہنا منیاں میرا تَرلے کر کے موئی
تُوں سندور نہ لایا سانوں آج لا کفور
دل دَیتے تے ایتھے واصفؔ سر وی دینا پیندا
عشق دی نگری دا دُنیا توں وکھرا اے دستور

www.iqbalkalmati.blogspot.com

آون دُکھ تے دُور بلاواں، سُکھ آون تے سجّن لکھ
تسّی نوں ترساندے رہندے دُوروں بدّل گجّن لکھ

اصل دی اے کھیڈ پیارے نقل لکھ نقلاں پئی مارے
اے مرجانے مور نہ بن دے بھانویں کاں پئے نچّن لکھ

ماں صدقے ماں واری جاوے جو لکھی اے جھولی پاوے
آخر آنا ہیٹھ چھری دے بھانویں بکرے بچّن لکھ

ایہہ سواد سراں سنگ جاندے، اپنے ہتھ نہ روکیں یار
اک دو تیراں نیں کی کرناں، میرے سینے وجّن لکھ

www.iqbalkalmati.blogspot.com

اَج کل میرے چار چوفیرے، تیرے درداں لائے ڈیرے
جُوں دِیوے دی لَو تے بیٹھے پہرے دار ہنیرے
سِر تے جھلّی جو کجھ بیتی، چنگی وَنڈ پیلے کیتی
خوشیاں دے پھُل اپنی جھولی، غم دے کنڈے میرے
پردیسی گلیاں وِچ رُلّے، شہر دا بُوا کوئی نہ کھُلے
پرچھانویں دی دُھپاں مَل لے، ویکھے دُکھ بتھیرے
اِک دو ہون تے گل نئیں کوئی، ایتھے سمجھو آخر ہوئی
ہر چہرے وچ لکھاں چہرے، کیہہ تیرے کیہہ میرے
ایس بستی توں جائیے وارے، سُورج نوں پے کھاون تارے
اَنّھاں کہندا اَنّھے سارے، اندر باہر ہنیرے۔
تیرے ناں دیاں بال کے وٹّاں، ہُن مَیں وسدے شہر نوں چٹّاں
وصل فراق دی کنداں وچّوں نکلی گل اگیرے

www.iqbalkalmati.blogspot.com

میرے دل دی سِپ دے منکے، کجھ اسماناں تے جا چمکے
باقی رات نیں اوس بنا کے پھُلاں اُتّے کیرے
ایہدی کجھ تعبیر دی دَسّو، جُگ جُگ جیوو جم جم دَسّو
مَیں سفنے وِچ کیہہ ویہندا آں، چھلّاں ہیٹھ بنیرے

www.iqbalkalmati.blogspot.com

مَیں تتّی دے سڑ گئے بھاگ
مَینوں ڈنگن پیار دے ناگ

اُچّے شملے والیا راہیا
ساڈے وَل وی موڑیں واگ

مَینوں بیبا چھڈ نہ جاویں
آئی مَیں دریا نوں جھاگ

مَیں سو جانواں، سب سو جاندے
مَیں جاگاں، سب جاندے جاگ

دَس مَیں تینوں کیہہ سُناواں
مَینوں یاد اے دِیپک راگ

اَج مَیں رَج دھمالاں پانواں
میرے کوٹھے بولے کاگ

www.iqbalkalmati.blogspot.com

ڈِناں وِچّوں رخصت دا دِن
راتاں وِچّوں رات سہاگ
چار کہاراں ڈولی چُکّی
واصفؔ سب چُکائے لاگ

www.iqbalkalmati.blogspot.com

دستور نرالا اے دنیا دا، اَج کیتیاں تے کل بیتیاں نیں
اَگے آؤندیاں اپنے آپ دے او، جیڑی وِچ دِلاں دے نیتیاں نیں

ایتھے خالی جہناں دیاں جھولیاں نیں اور رہندیاں سدا بڑبولیاں نیں
جِنہاں بکلاں دے وِچ ماہی وَسدا، اور رہندیاں چپ چپیتیاں نیں

جِنہوں جنگلاں دے وِچ لبھدے ساں، او یار ملیا اے دل دے وِچ
جد اپنے آپ دا عِلم ہویا، اَساں اَکھاں اپنیاں سِیتیاں نیں

جے مَیں جاندی یار نیں ٹُر جانا، دِل کھول کے دُکھڑے دس دیندی
مَینوں اَج افسوس ایس گل دا اے کیوں رَج کے گلّاں نہ کیتیاں نیں

تُسی اَتھرو پین دی گل کر دے، ایتھے یار دا فضل کمال ہویا
پا کے نین پیالیاں وِچ واصفؔ رتّاں کھچ کے دل دیاں پیتیاں نیں

www.iqbalkalmati.blogspot.com

اساں ہر تے غم دے جھڑ ویکھے
اساں ہنجو بن دے ہڑ ویکھے
جیہڑے اسماناں تے اُڈدے نیں
او خیال دے گھوڑے چڑھ ویکھے
کدے ویکھے مُونہہ کہاڑی دا
کدے رو رو کے او جڑ ویکھے
ایتھے بن پڑھیاں گل ہلدی اے
اساں دفتر سارے پڑھ ویکھے
جتھے واصفؔ ہُو ہُو ہندی اے
او وِچ اجاڑ دے گڑھ ویکھے

www.iqbalkalmati.blogspot.com

دھرتی نوں اسمان بناوے، عشق دی ایہہ تاثیر
عاشق کہن امام رلنجھے نوں، ہیر اے معشوقاں دی پیر
ایہہ جیون اک سُندر سُفنہ، اڈھے راہ چ ٹک جاندا اے
عمر بچاری رو رو لبھدی خواباں دی تعبیر
میں ہساں تے دھرتی ہسّے، رووں تے رووے اسمان
میں ہاں قادر، قدرت میری، میں اپنی تقدیر
عشق ہے اپنا آپے کعبہ، عشق قرآن حدیث
عشق "أنا اللہ"، اللہ اللہ! کون عشق دا پیر
تتی ریت، وچھوڑا، پینڈا، کونج پئی کرلاوے
لامکانی باز وکھالی دے کے ہووے تیر
عشق فرید تھلاں دا راہی رو رو عمر گزارے
عشق ہری اے ہر ہر اندر، عشق اے بھگت کبیر
تیرے میرے رشتے کوڑے، کوڑا سب پسار
"باپے"، "چاچے"، "مامے" کاہدے عشق دے کیہڑے ویر
عشق "الست"، "بلیٰ" دا قصہ، عشق نفی اثبات
کثرت دے وچ عشق دی وحدت، وحدت وچ تکثیر

www.iqbalkalmati.blogspot.com

عشق "مزمّل"، عشق "مدثّر"، "طٰہٰ" تے "یٰسین"
ظاہر باطن ذات عشق دی ایہو مُڈھ اخیر
عشق شہید شہادت حق دی، عشق رضا دا بندہ
عشق اویسؓ، ابوذرؓ، جامیؒ، عشق علیؑ، شبیرؑ
عشق دا ڈیرہ سُولی اُپر، عشق تے موت حرام
وصل فراق توں عشق اگیرے، عشق سمیع بصیر
مر کے جیندا، جی کے مردا، عشق بڑا کجھ کردا
"موتوا قبل"، "بل احیاھم" عشق دی ذات قدیر
عقلاں نال عشق نہ ہُندا، عشق دی اُلٹی چال
عشق ہووے تے وگدے واصفؔ اکھاں دے وچ نیر

www.iqbalkalmati.blogspot.com

اُچّی تھاں تے نیوں لگایا دل میرا پیا ڈر دا
او سلطان زمانے بھر دا ئیں بردے دا بردا

کول بلاواں تے ہتھ نہ پلّے، مونہہ ویکھاں ئیں گھر دا
واصفؔ یار تسلیاں دیوے ملن دی گل نہ کر دا

www.iqbalkalmati.blogspot.com

پردیسی ٹر جانا، مَتھے وَٹ نہ پا
بے پروائیاں چھڈ دے دل نوں پھٹ نہ پا
ایہہ دو چار دِناں دا میلہ دُنیا دا
میلہ ویکھ توُں سجناں ایتھے ہٹ نہ پا
ایتھے موتیاں ہیریاں نیں کم کرنا اے
ایس ترکڑی دے وِچ مائی اَٹ نہ پا
پہلے کر دیدار تے فیر گل بن دی اے
اوس دے ناں دی خالی ایتھے رَٹ نہ پا
اِکو سوٹی نال نہ سب نوں ہاکی جا
خچر تے کاٹھی، گھوڑے تے چھٹ نہ پا
اندر اندر سڑناں واصفؔ چنگا نئیں
راز اُگل دے مُونہہ وچ بیٹھا ڈٹ نہ پا

www.iqbalkalmati.blogspot.com

میرے دل وِچ پَے گیا شور
میرا وی ناں رکھو ہور
مَینوں کانگ سلاماں کردی
مَیتھوں ڈر دے ڈنگر ڈھور
بندیاں کولوں کیہہ منگدا ایں
بندہ بن کے ربّ نوں سَور
اوس دا کیچ سلامت وسّے
جس لُٹیا ساڈا بھنبھور
اپنے گھر وِچ جھاتی مار
نہ پا ساڈے گھر وِچ شور
جِس دی یاد اے ساڈے دل وچ
اوہدی ساڈی اِکّو گور
واصفؔ ایہہ تماشا چنگا
شہراں دے وِچ بچدے موَر

www.iqbalkalmati.blogspot.com

اپنا خُون پِوا کے پنڈاں شہر وسائے
شہراں وِچ گواچے جو پِنڈاں توں آئے
اوہو شے جو کہندے سوہُن لَے کے آنا
ریجھاں سَدھراں نال مَیں اپنے کَن چھِدوائے
اپنی صورت دی اپنی نیئں لگدی اے
اُچّے بول ای شیشہ بَن کے اَگّے آئے
تُوں وِی لے بہاراں راوی پار گیوں
مَیں وی تیریاں یاداں دے پُھل دُھپّے پائے
اَدّھی راتی سُورج چمکاں ماردا اے
دِن نوُں واصفؔ تارے مَینوں نظریں آئے

www.iqbalkalmati.blogspot.com

آپے اپنی کُلّی ساڑی، آپوں اگ لگائی
جدی لگّی ساڈے اندر وَیری ہوئی خُدائی
ہیں جوانی اوکھی پالی کھا کے دُدّھ ملائی
وا ورولے چلّے جِس دَم ایہ وی کم نہ آئی
شیشے ٹُٹّے مُڑ کد جُڑ دے، کِرچاں ویکھ نہ رو
جو ہونا سی اوہو ہویا، لِکھی جھولی پائی
بندہ بندے توں تھک جاندا، اے قدرت دا کھیل
لوکی کہندے پیار دے اندر چنگی گل جُدائی
ساڈے نال لڑائی کاہدی، من واصفؔ دی گل
ایس دُنیا چ وِرلے وِرلے یاری لانبھائی

www.iqbalkalmati.blogspot.com

جیہڑی بُوٹی دِل وِچ لائی او بُوٹی اَج پھل گئی اے
رو رو کے جو لکڑی سُکّی عشق دی اگ اچ بل گئی اے
لمیاں عمراں دے پینڈے وی آخر نوں مُک جاندے نیں
کی ہویا جے تیری اک جوانی ایسے ڈھل گئی اے
میرا دوش نئیں اے کوئی، جد تک ہویا گل لکوئی
کنّوں کنّی لکدی چھُپ دی بھرے بازار چ گل گئی اے
اینویں نئیں پے ڈیوے بلدے، اینویں نئیں پے جھنڈے بلدے
روضیاں والیاں قبراں دے وچ تیرے عشق دی سَل گئی اے
چُپ چپیتا زہر نوں پیتا، واصفؔ نیں بدنام ناں رکھیتا
مینوں ویکھ کے دُنیا دی اکھ آپے تیرے وَل گئی اے

www.iqbalkalmati.blogspot.com

○

کریں نہ ایتھے رُوپ دا مان
مُونہہ تے پیارے مٹی پان
ویکھی جا دنیا دے رنگ
دنیا نوں اپنا نہ جان
عشق دے اوکھے موڑ توں بچ
عشق اُجاڑے وسدے بھان
میریاں میری جھولی پَین
تیریاں تیرے اَگے آن
سپّاں دے پُت مِتّر نا ہیں
سُنیا نیَں توں اے اکھان
واصفؔ جِتھے ہیرے بَن دے
ہیں اوہ لَبھ لِتّی اے کھان

www.iqbalkalmati.blogspot.com

سسّی کوُکے، تتّے تھل
سوہنیاں ربّا پُنوں گھل
پردیساں دے کھیڑے چھڈو
وَل آؤ ہُن وطناں وَل
جاندے جاندے اگاں لاگیا
کَن چ کہہ گیا وڈّی گل
شہر دے دِیوے سارے بجھ گئے
چل ہُن گرو دوارا مَل
نویں بہار نے رنگ وکھایا
نہ کوئی پھُل تے نہ کوئی پھل
باہروں واصفؔ سب چنگا اے
بندہ اندروں جاندا گل

www.iqbalkalmati.blogspot.com

○

کوئی دیویں کم دی مَت بھرا
ایتھے کد آواں گے وَت بھرا
جنھیں بولیا حرف محبّت دا
ایتھے اُہدی بن دی گَت بھرا
اینویں کنداں پے اُسار دے او
ایتھے پَینی کوئی نئیں چھت بھرا
تُوں کلّا ایدھر نہ آویں
میری راہ وچ بیٹھے سَت بھرا
اَیتھوں نیویں پا کے نسّی جا
ایہہ پَریا لاندھی پَت بھرا
جَد چاول گھر وِچ مُک گئے
پے مونہوں منگن بھَت بھرا
اوہنوں واصفؔ دل وچ ویکھ لے
اَینویں بُہتا شور نہ گھَت بھرا

www.iqbalkalmati.blogspot.com

تیری یاد دے سنجے شہر وِچ میری ذات گلی دا گھ
رو رو کے ہُن اَدھی رہ گئی تیرے نال جو لائی اکھ

اس دنیا دی یاری تے اتبار کرن توں پہلے سوچ
خود غرضی دیاں قبراں اندر لوکی رہندے وکھو وکھ

یاراں نال بہاراں کدتک، کدتک رُپ دے میلے
جتھے قہر دے سورج چمکن اوہ پینڈے وی اَکھ وچ رکھ

نیتاں دے سر سہرے پینڈے، نیتاں دے گل پینڈے پھاہ
دل دا کافر کافر رہندا، بھانویں حج کر آوے لکھ

واصفؔ عشق دی بستی دا دستور نرالا ہوندا اے
جے مرنے دی ہمت نئیں اے اس بستی وِچ پیر نہ رکھ

www.iqbalkalmati.blogspot.com

منگاں ملک تے تخت نہ ربّ کولوں، تیرے باہجھ نئیں کوئی تھوڑ مینوں
تیرے عشق نیں تاج پوایا اے، ہُن ہور نئیں کوئی لوڑ مینوں

مَیں تے خیال دا پنچھی چھوڑیا سی، تیرے باغ دا پھُل نہ توڑیا سی
اَیناں جرم تے اَینی سزا سجن، کاہنوں جنگلاں وچ گیا چھوڑ مینوں

جِنہاں لئی اساں جُھگا گالیا سی، کچے گھڑے تے عشق نوں پالیا سی
جد غم دی کانگ نیں زور کیتا، او گئے جھناں وچ رُوڑھ مینوں

ساری عمر گزاری اڈیک اندر، تیرے پیار دے انت نوں ویکھیا اے
لوہیا مٹی ہویا پارس کِس کارن، ہن مِلنے دی نئیں لوڑ مینوں

واصفؔ پریم دے نال پریت کیتی، اکھاں نال ویکھی جیہڑی تن بیتی
شیشہ ٹُٹّا تے کرچاں وی اُڈ گیاں، ہُن کوئی نہ سکدا جوڑ مینوں

www.iqbalkalmati.blogspot.com

رات ہنیری ، کلاّ ٹاپو ، اُتّوں ماہ سیالا
مَیں وِچ کلاّ بیٹھ کے پیواں آب حیاتی والا

دل وچارا یاداں کردا مَیں پالے وِچ ٹھردا
برفاں دے وچ اگ پئی بلدی ویکھے ویکھن والا

گل کریے تے دُور نوں جاندی، چُپ کریے تے مردے
جس نیں کڈی جان اساڈی او ساڈا رکھوالا

لو کی کہندے تڑکا ہو گیا ، ساڈی رات نہ مُکّی
ساڈے بھانیں ایہو سُورج ، نہ چڑھّا نہ کالا

مُشک تے عشق نہ چھُپن واصفؔ دنیا ساری جانے
جیہڑا اپنا روگ چھپاوے او ہے ہمّت والا

www.iqbalkalmati.blogspot.com

آون جاون والا ساہ
چُپ کر کے پے جاندا راہ
جیہڑی آپوں کنڈ اُساری
اَج او ساڈا روکے راہ
بُھکا ہوواں تے مَیں کمّی
پلّے مال ہووے تے شاہ
جِس کِکرّ دی چھاں نہ ہووے
اوس کِکرّ دے چھوڑے لاہ
مَیں رانجھے دی رانجھا میرا
چاچا کیدو خواہ مخواہ
اَج تیری آساں دی پَنڈ
واصفؔ سِر توں سُٹّی لاہ

www.iqbalkalmati.blogspot.com

باہروں چٹے اندروں کالے
ایہہ بگلے مَیں آپوں پالے
مکڑی وانگوں بُندا رہندا
ذہن بیچارا سوچ دے جالے
پُتلی نیں کیہ رنگ جمایا
جانن ناچ نچاون والے
اپوں بیٹھ کے پُھلاں دے وچ
کیتا ساڈے باغ حوالے
کِنّی کھپ مچاندے بندے
اَج آئے، کل جاون والے
اپنے دل دے دروازے نوں
لائے پکے پیڈے تالے
واصفؔ ہُن عتبار نہ کردا
تیرے وعدے ویکھے بھالے

www.iqbalkalmati.blogspot.com

راہ کھوجو اپنے اندر دا
کوئی وِرلا موتی لَے تَر دا

جو ٹھاٹھاں اکھّاں وِچ مارے
مَیں موتی اوس سمندر دا

جنھّے اَپنا کاسا توڑیا اے
او غیراں دے کاسے بھردا

اَیتھے لکھّاں آ کے ٹُر گئے نیں
اَج توُں ایں مالک جس گھر دا

کیہ جانیا سی توُں واصفؔ نوُں
ہُن رگڑا کھا قلندر دا

www.iqbalkalmati.blogspot.com

جو کیتی سو اَگّے آنی

دُودھ دا دُودھ پانی دا پانی

تیرا اِک علاج مَیں دسّاں

چپنی دے وچ تھوڑا پانی

کالی رات جُدائی والی

ایہو ڈَین اے بندے کھانی

لکھ بلاؤ مُڑ نئیں آندی

روگی کر کے جائے جوانی

جیہڑی نظر نہ آوے واصفؔ

اوہو صُورت دل نوُں بھانی

www.iqbalkalmati.blogspot.com

میرے دل دے مورچے وِچ لَتھی، تیرے دَرد دی فوج کمال کیتا
اَساں سُکھ منگے تساں دُکھ دِتے، کیہہ جواب مِلیا کیہہ سوال کیتا

اسی ویکھیا اَج انصاف تیرا، آپ مُنصف تے آپ وکیل بنیوں
سانوں ہجر دی سولی تے ٹنگیا اے، لوکی پُچھن تے کہویں وصال کیتا

دولت غیر اے غیراں دے پاپلّے، غم دین لئی اپنے یار کافی
دُنیا دار امیر غریب ہُندا، سانوں دُکھ نیں تیرے مالا مال کیتا

تیرے کولوں اساں تینوں منگیا اے، ہُن وچ دلیلاں پئے نائیں
آپوں کہندا سی منگو جو منگدے او، چنگا ہتھ سوالیاں دے نال کیتا

موسم آن گے فیر بہار والے، پنچھی گیت سہاگ دے گان گے فیر
پنجرے ہون گے فیر آباد واصفؔ، جنھاں لئی بہاراں جنجال کیتا

www.iqbalkalmati.blogspot.com

جد دا کیتا کرم پیارے ، سارے دُکھ وسارے
ملیا غم نہ مُکن والا ، سجدے لکھ گزارے
مَیں ہر حال دے اندر راضی، دنیا ساری تلکن بازی
جد دا نکتہ مُرشد دسیا ، جِتّی بازی ہارے
کچّا دی پکّا ہو جاندا، سُچا پیارا ای پار لنگھاندا
چھلّاں نوں گل لاون والے جِنگے ہین مَن تارے
اِک نوُں موت کدے ناں آوے، جو بُھلّا سو مَردا جاوے
جنّیں جیون اونیاں موتاں ، چھڈو سب پسارے
جو لکھیا سو جھولی پایا ، چن اساڈے گھر نہ آیا
اپنے ہتھّیں اُچیاں کندھاں واصف آپ اُسارے

www.iqbalkalmati.blogspot.com

○

کیہہ کھٹیا جس نیوں نئیں لایا
جس نیں لایا او پچھتایا
ماس کھوا کے یار بنایا
اُڈیا باز تے فیر نئیں آیا
رَل مِل مَینوں دیو ودھائی
میرے ویہڑے جوگی آیا
ایہہ اکھّاں جد دل تے لگیاں
دِل نَدا اکھّاں وِچ آیا
کجھ تے بولو کیہہ ہویا اے
مَینوں کیوں سب نیں پرچایا
خیر دیاں خبراں شالا آون
واصفؔ دل دا پھُل کمہلایا

www.iqbalkalmati.blogspot.com

آپے اپنی رَت پنجوڑی آپے رو رو پیتی
دسّن والی گل نئیں کوئی جو بیتی سو بیتی
آپ امام تے آپ نمازی آپے اپنے سجدے
آپ نماز عشق دی اپنے کعبے دے وچ نیتی
تیرا دوش نئیں اے کوئی جو ہوئی اے بُتوں ہوئی
ساڈے نال تے چنگی سلوکے اپنے لیکھاں کیتی
ایہو دوزخ ایہو جنّت ایہو حشر دیہاڑا
جے توں پاکاں دے وچ رہنا کڈ سُٹ سب پلیتی
سوہنے نیں ہُن سَد بلایا، واصفؔ نیں آناسی آیا
بسم اللہ بسم اللہ پڑھ کے وڑیا وچ مسیتی

www.iqbalkalmati.blogspot.com

○

تُسی ہر ہر دے وچ وسدے او
سانوں لامکانی دسدے او
دو موتی پیار دی یاداں دے
ساتھوں کیوں خزانے کھسدے او
ایہہ دُنیا گھانی ماکھی دی
کیوں مکھی وانگوں پھسدے او
تُسی آخر ٹُرٹُر تھک جاناں
کیوں پتلیاں کمراں کسدے او
ہُن لمیاں کھیڈاں چھڈو وی
نہ وسدے او نہ نسدے او
احسان بڑا اے واصفؔ تے
جدی لُوں لُوں دے وچ وسدے او

www.iqbalkalmati.blogspot.com

○

اساں پُورا زور لگایا اے
دن چڑھیا فیر وی سایا اے
یا مار دیتے یا مَر جائیے
اَج اپنا جی گھبرایا اے
ہُن او دی سُنیا نچدا اے
جس سانوں ناچ نچایا اے
ایہہ کنڈے سانوں پُھل ورگے نیں
یاراں نیں تاج پلوایا اے
جس باز نوں سارے لبھدے نیں
او واصفؔ دے ہتھ آیا اے

www.iqbalkalmati.blogspot.com

○

گُنگے بولے ساڈے یار
ٹوکن گل نوں اَدھ وچکار
مَیں تینوں کَدواج نہ ماری
توُں میری کَد بنتی سار
مَیں راوی دا اُرلا کنڈا
توُں راوی دا پَرلا پار
ایتھے بندے گُم ہو جاندے
توُں پگڑی نوں لبھیں یار
توُں اللہ توں ڈر دا رَو
میرا اُسدا ازلی پیار
مَیں الحمد دا وِرد کمایا
مینوں بھُلیا استغفار
واصف جنگلاں نوُں ٹُر گیا
اَینویں نہ پیا واجاں مار

www.iqbalkalmati.blogspot.com

○

مَینوں میرے حال تے چھوڑ
کرچاں کرکے ہُن نہ جوڑ
مَینوں اِکو توُں درکار
تَینوں سب دنیا دی لوڑ
کنڈے بَیہہ کے پیار نہ ہُندا
شوہ دریا وِچ بیڑا روڑھ
آخر مکھناں نیں آ جاناں
نِس دن بیٹھی کھیر ولوڑ
جھُوٹے بھرم دا کچّا بھانڈا
بیٹھ کے وِچ چورستے توڑ
تیرے عشق نیں تاج پلوایا
واصفؔ نوں ہُن کاہدی تھوڑ

www.iqbalkalmati.blogspot.com

○

سارے اِکو رنگ دے لوک
دکھو دکھ کی منگدے لوک
سپّاں دا تے ناں بدناں اے
یاراں نوں پئے ڈنگدے لوک
مٹی دی مورت دے کولوں
حق منگدے وی سنگدے لوک
ڈاہڈا ویکھ کے کرن سلاماں
ماڑا ویکھ کے کھنگدے لوک
جیہڑا حق دی واج لگاوے
پھڑ سُولی تے ٹنگدے لوک
منزل میری میتھوں پچھ دی
کتھے رہ گئے سنگ دے لوک
واصفؔ رہندا تخت ہزارے
چنگے لگدے جھنگ دے لوک

www.iqbalkalmati.blogspot.com

○

ایہہ جیون اِک گورکھ دھندا
ایہہ بازار ہمیشہ مندا
مُک جاون گے سارے جھیڑے
یاراں نے جد پھیریا رندا
عشق نے گل وِچ ہار پوایا
سمجھو گاٹے پے گیا پھندا
ساڈے متھے عشق دی لیکاں
تینوں ملیا مان حُسن دا
قدرشناس جے ٹُر نہ جاندے
گلیاں وِچ کیوں رُلدا بندا

www.iqbalkalmati.blogspot.com

○

گلّاں وِچوں نِکلی گل
جو جانے گا او پاگل
جو آوے ہُن سِر تے جھل
عاشق سب لہاندے کھل
میرا عشق اے سدا بہار
تیرا رُوپ نہ جائے ڈھل
جے جواب دی فُرصت ہے نئیں
ساڈی چِٹھی واپس گھل
کل نیں آخر اَج ہو جانا
اَج نیں جُوں تُوں ہونا کل
پیار دا قِصّہ واصفؔ کیہہ سی
ٹُٹّی ٹہنی، سُکّے پھل

www.iqbalkalmati.blogspot.com

اَو جس دن دے پردھان بنے
وِچ شہراں دے گُستان بنے
جیہڑے اکھاں دے وچ رہ گئے سن
او ہنجو اَج طوفان بنے
توں آپے ربّ بن بیٹھیا سی
اساں آپوں کد شیطان بنے
توں "شاہ جی" پیسے نال ہویا
اساں موچی تے ترکھان بنے
کیوں دِل نوں قیدی کیتا اے
کیوں سینے دے زندان بنے
اساں قاری حافظ ہونا سی
اوہ پاک کتاب قرآن بنے
اَج واصفؔ پڑدے وچ آیا
گل بنے تے وِچ میدان بنے

www.iqbalkalmati.blogspot.com

○

اُچیاں لمّیاں ٹاہلیاں، گھنی جنہاں دی چھاں
اَج ایہہ چھاں دُھپاں نیں مَل لئی، جائیے کیہڑی تھاں
اپنے آپ نوُں ویکھن دا ایہہ نواں طریقہ ویکھو
اپنے کھمب لگا کے موراں اَج نچائے کاں
زخمی کردے کنڈے اس دے انگوراں دے گچھے
میرے ہتھ کواڑی آئی کِکر کٹ دا جاں
سُچا پیار تے مِٹھا گنّا ویلن دے وِچ پیندا
چُپ کر کے دَڑوَٹ جا پیارے ویکھیں کریں نہ باں
ساہنوں متّاں دیون والا اُڈ دا سنگ ہَوا دے
مَیں گلیاں دے لکھاں وانگوں کہنا مَن دا جاں
شیشے وِچ ہنیرا دِسدا، کوئی نئیں اَج میرا
اکھاں دے وی دیوے بُجھے، دل نیں ماریا تھاں
پُنوں کیتی کیچ تیاری، سسّی وِچ تھلاں دے ماری
دُنیا دے انصاف توں واصفؔ واری واری جاں

www.iqbalkalmati.blogspot.com

ساڈی کوٹھی دانے پا
نیئں تے ناں سئی آپوں کھا

رَویں گا یا جاویں گا
اِکو واری گل مُکا

کیوں روندا ایں، کیہہ ہویا اے؟
ساڈے وی کجھ پلّے پا

دُوروں بیٹھ کے چمکاں ماریں
نیڑے آ کے مکھ وکھا

تیری سب خدائی ویکھی
اِس توں اگلی گل وِکھا

واصفؔ کِتھوں رمز پچھانی
لَآ اِلٰـہَ اِلَّا اللّٰـہ

www.iqbalkalmati.blogspot.com

دل دے اندر خانہ کعبہ، ساڈا ہویا گھر وچ حج
آپ امام تے آپ نمازی، آپے بانگاں دیواں اج

نیڑے آ کے ویہڑے ساڈے وسنا ای تے وسّ
چمکاں مار نہ دُوروں سانوں، اینویں نہ پیا گج

تیرا اِک علاج میں دسّاں، جا کے شیشہ ویکھ
اپنا کجھ تے نظر نہ آوے، سانوں دسنا ایں نج

آپے لاوے عشق عدالت، آپے پھائیاں پاوے
آپ وکیل تے آپے مُلزم، آپے بنیا اپنا جج

لے ئیں پنجواں بال کے چلّی، رکھیں میریاں شرماں
توں لجپال سداوندا واصفؔ، پالیں میری لج

www.iqbalkalmati.blogspot.com

○

ایہناں قبراں اُتّے بیٹھ کے توں اپنی جند نہ رول
ہُن پچھلیاں گلاں چھڈ دے کوئی اگلا ورقا کھول
جد کُلّی سڑے فقیر دی سُک جاون کُل دریا
ہے ڈُونگا کھُو میلت دا نہ رسی ملے نہ ڈول
ہے مرضی سوہنے یار دی جو چاہوے آپ کرے
اوہنوں چھڈ دے اوہدے حال تے توں اپنا کر پرچول
کیوں ہرناں پچھے نسدا، او ہر ہر دے وچ وسدا
او آپے پھیرا لائے گا توں دِل دا بُوا کھول
ہَن لمبے رستے پیار دے ایس راہ چ سب کجھ ہار دے
تینوں جنگل تھل پکار دے چل اپنے یاراں کول
جو بُہتی گچ وَج کر دے، او اپنے ہتھوں مر دے
او اندروں باں باں کر دے جو باہروں دِسدے ڈھول
ایہہ کیہڑے دن دی بات اے، اج ویکھ سہاگ دی رات اے
ایتھے ماپے کم نہ آوندے گئے گڈیاں سنگ پٹول

www.iqbalkalmati.blogspot.com

چن چڑھدے لوکی ویکھ دے اساں بیٹھے نیویں پا
ساڈیاں تاہنگاں کدی ٹکیاں گل عیداں دی نہ پھول

دِن پکّے دے کے جاونا، سانوں اینویں نہ پرچاونا
گل سچّی واصفؔ دسدے، اَج کر نہ ٹال مٹول

www.iqbalkalmati.blogspot.com

○

آپے رواں آپے ہستاں
دل دا روگ کدے ناں دستاں
سارا شہر پیارا تیرا
دس میں کیہڑے جنگل وستاں
سوہنا گھیو دے دیوے بالے
عشق دیاں جد پھٹن مستاں
مینوں اپنے آپ توں خطرہ
کدھر جاواں کدھر نستاں
دوروں پچھن حال اساڈا
نیڑے آئیں کن وچ دستاں
جس سمے نیں کل ٹر جانا
اوس سمے دیاں مشکل کستاں
واصفؔ میں ہاں تتا تھل
کون مٹاوے میریاں تستاں

www.iqbalkalmati.blogspot.com

اوہنوں چڑھیا شوق شکار دا او رہندا دِل دی اوٹ
او بُجھّے تیر چلاوندا، اوہریاں دُھماں چلدے کوٹ
او ہنجو کڈھدا ہر دے، پے چھوٹے وڈّے ڈر دے
اوہدے ابرو وانگ کمان دے، او مارے اکھ دی چوٹ
او بیٹھی دے وِچ گالدا، او محرم ہر دے حال دا
او کاری گر کمال دا، او کڈھ دا دل دے کھوٹ
او آپے وسدا رسدا، نالے دیندا نالے کھسدا
اوہدے لُوں لُوں دے وِچ وَسدا اوہدا ناں لیا جس گھوٹ
جو دنیا دا بُت بھن دا، اوہدے دل وِچ کعبہ بن دا
کدے باہوؒ، داتا ؒبن دا، کدے خواجہ ؒمٹھن کوٹ
او باز کدے نہ آوندا، او سب نوں خاک ملاوندا
او کلّا بیٹھ چلاوندا اے تقدیراں دے نوٹ
جیہڑا اوس نوں راضی کردا، او مر کے وی نہ مردا
اَج واصفؔ اوہدے ناں توں کر دِتّی جندڑی سوٹ

www.iqbalkalmati.blogspot.com

○

یاری لائی آ، توڑ نبھا
کِدھر جاناں ایں ایدھر آ
میرے کول جے آنیئں سکدا
مینوں اپنے کول بُلا
برفاں دے وِچ محفل لگّی
جے دِیوا ایں اگ لگا
کھُسر پھُسر کم رنّاں دا
مَرداں وانگوں پڑ وِچ آ
دنیا وِچ قیامت لتھّی
اپنیاں پنڈاں آپے چا
ٹاویں ٹاویں رُکھ نیئں چنگے
جے لانے نیں سنگھنے لا
واصفؔ تینوں نیئں بُھلے گا
جا بابا مُہن سِر نیئں کھا

www.iqbalkalmati.blogspot.com

○

ایہہ بن سَن موتی انمول
ہنجو سانبھ کے رکھناں کول
شہر دے بُوے کھُل جاون گے
پہلے دِل دا بُوا کھول
جِس دے ناں دی ڈھولک وجدی
اوسے یار نوں کہندے ڈھول
جو کیتا توں چنگا کیتا
دَبّی رہن دے، اگ نہ پھول
میرے ورگا مِل جاوے گا
پہلے اپنے ورگا ٹول
سونے ورگی اے جوانی
اینویں نہ مِٹی وِچ رول
اَج تے پتھروی پُچھدا اے
کیہہ چاہناں ایں واصفؔ بول

www.iqbalkalmati.blogspot.com

اساں سوچیا کی سی، کی ہویا، مت مار گئی تدبیر اپنی
گھوڑا سُفنے دا وانگ وا اُڈیا، پچھے رہ گئی تعبیر اپنی

اینوں کہندے کمال مصوری دا، جادو سر تے چڑھ کے بولدا اے
اوہنیں اپنے ہتھ نوں چُمیا اے، جد ویکھی اوہنیں تصویر اپنی

ایہہ دُنیا گل نہ جان دی اے، وچوں کھیڈ ساری دُھپ چھاں دی اے
مینوں رودنا ویکھ کے ہسدی اے، ہساں میں تے وندی تقدیر اپنی

پنچھی گا گا کے آخر اُڈ جاندے، ایتھے سدا بہاراں نہ رہندیاں نیں
باغ ہُندا سدا باگاں والیاں دا، اینویں سمجھ نہ بیٹھیں جاگیر اپنی

تُساں وسدے رہناں اخیر تائیں، اساں سدا نہ رہناں جناب ایتھے
بھابی جد دی آئی اے گھر اندر، اکھاں بہن توں پھیریاں ویر اپنی

بندے کدے ناں آپ نوں موڑ دے نیں، کُنڈے سدھراں دے پے جوڑ دے نیں
ہتھاں نال بنا کے پان واصف، بندے اپنے گل زنجیر اپنی

www.iqbalkalmati.blogspot.com

توں اَج کل دیاں گلّاں کردا
واصفؔ مُڈھ قدیم دا بردا
اپنی بال کے اپنی سیک
کیوں کلّا پالے چ ھڑدا
لُٹ مچاون توں پہلاں او
اکھّاں دے وِچ سُرمہ بھردا
اوہدے گل چ پاؤ ہار
جیہڑا جِتّی بازی ہَردا
رُکھ ورگا نئیں کوئی یار
دُھپّاں کھاندا تے چھاں کردا
تیرے سِر تے بدّل کالے
ساڈیاں اکھّاں مِینہ پیا وَردا
کر گئے کوچ مسافر ایتھوں
جَندا ویکھ واصفؔ دے گھر دا

www.iqbalkalmati.blogspot.com